

Prolog

Na Elijaha Brodyho zaútočili motýli.

Popravdě se zaměřili jen na jeho žaludek, ale byli v ráži a třepotali se v něm tak rozzlobeně, jak by si nikdy nemyslel, že by motýli mohli.

Zaškundalo v něm a on si přes silná umělá vlákna své letecké kombinézy poklepal na břicho. Nervy před misí. Nic neobvyklého. *Jak to ale můžeš vědět?* vynadal si. *Nikdy jsi na žádné nebyl.*

„Kuráž je v soustavě,“ ozval se ve sluchátkách klidný, rozvázný hlas letové vedoucí vesmírné lodi Kuráž. „Zelená letko, máte povolení ke startu.“ Chvilku bylo ticho, a když se znovu ozvala, Eli poznal, že se usmívá. „Dobrý lov.“

Eli odpálil zámky, které držely jeho bitevník u Kuráže. Trupem zavibroval zvuk, jako když někde v dálce vybuchne petarda, a bitevník začal pomalu opouštět dok.

Osm... devět... deset. Bezpečně mimo Kuráž nastartoval Eli motory.

Celá loď se otřásla, když motory naskočily. Usmál se a vydechl. Připadalo mu, jako by vzduch, co zrovna jeho plíce opustil, v nich byl celé hodiny – možná celé dny. Jako by ten střet měl už za sebou: v mysli byl už zpátky na palubě Kuráže, mise byla splněná a piloti Zelené letky si připíjeli každý svým přídělím oslavného šampusu.

Všude kolem sebe viděl Eli záblesky motorů partáků z letky. Zelené tečky představující jejich bitevníky mu pokropily HUD displej. Našel blikající bod označený jako Zelená šestka a šlápl na to, aby se zařadil po bok Larabieho, a pak přeprnul na kanál svého wingmana.

„V pohodě, Chrisi?“

„Jo. Chceš vidět něco neuvěřitelného, Brody? Mrkni na šestou hodinu.“

Eli zvedl obočí. Na hlavní displej si hodil záběr zadní kamery a viděl, jak obrovská masa Kuráže za ním odplouvá. Když se malinko stočila na levobok, nabídl se mu výhled na bránu a on potichu hvízdnul.

„Sakra,“ řekl Larabie tiše. „Ten pohled se mi nikdy neomrzí.“

Jak tam tak visela ve vesmíru, jako obrovské hrozivé oko, hexagonální kovová konstrukce se rozpínala do šíře celé míle. V otevřeném chřtánu

se jí točil modrý vír, vlnění působilo až hypnoticky: červí díra, ze které se *Kuráž* nedávno vynořila.

„To je teda nářez,“ řekl Larabie, v hlase se mu stále odráželo ohromení. „Víš, že jsou soběstačný? Když jsem chodil na techniku, dělali jsme na ně studii.“

„No. Neřekl bych, že *uměli* létat mezi soustavami už tenkrát.“

„Hrozně vtipný. Dej mi vědět, až přijdeš s něčím aspoň z poloviny tak skvělým jako použít gravimetrickou energii červí díry jako zdroj energie.“

„To fakt funguje?“ Eli si přál, aby si mohl skrz helmu promnout spánky. „Zní mi to jako zatracená Möbiova páska.“

Larabie si odfrkl. „Tím si nezatežuj mozeček, Brody. Dobrá zpráva je, že to funguje v náš prospěch – ty hajzlíci maj tolik šťávy, že jakmile je zapnou, je skoro nemožný je zase vypnout.“

„Fajn,“ řekl Eli, „protože jsem si jednou přibouchnul prsty do dveří a není to něco, co bych si chtěl zopakovat v galaktickým měřítku.“

„Zelená letko, tady je můstek *Kuráže*.“ Přenos prskal statickou elektřinou. „Máme něco na radaru. Blíží se sem dvě letky, a to rychle – podle profilu to budou těžký bombardéry a stíhačky.“ Na Eliho průhledovém displeji se objevily rudé tečky, když mu senzory z *Kuráže* poskytl y pozici nepřátelských lodí.

„To šlo rychle,“ zamumlal někdo na kanále letky.

„Jo, dvě plný letky zrovna nevypadaj jako běžnej uvítací výbor.“ Maggie O’Hara byla Zelená trojka a informační expertka letky. „A neměli nás jak identifikovat, dokud jsme se neocitli v systému.“

„Mají vlastní informační zdroje,“ podotkl Larabie.

„Doufejme, že ne lepší než my,“ zavtipkoval Jun Kwok, Zelená pětka.

„Zelená letko, formace,“ řekla kapitánka Lila Randallová, velitelka letky. „Zaměřte cíle a připravte se na útok. Musíme zajistit oblast brány, než červí dírou projde zbytek flotily. Šestko, Sedmičko, připravte se.“

„Rozumím,“ řekl Larabie. „Nastavuju kurz na střet.“

„Příjem,“ řekl Eli a stočil příď k prvním červeným tečkám na displeji. Skučení motorů gradovalo, setrvačnost ho vmáčkla do sedadla. Přepnul zpátky na kanál svého wingmana.

„Vypadá to, že se na nás sakra připravili.“

„Jo,“ řekl Larabie, „ale žádná příprava na světě těm chudáčkům nepomůže, až bránou projde zbytek flotily.“ Odmlčel se a Eli v duchu viděl, jak jeho wingman kroutí hlavou s rozcuchanými vlasy. „Stojí proti přesile, jak v počtech, tak ve výzbroji, a *pokud* nás identifikovali, vědí to. Nevím, proč prostě nekapitulovali.“

Protože nikdo si nechce jen tak lehnout a umřít.

„Celá Pátá flotila na jeden relativně izolovanej svět.“ Eli si tak navětšoval obraz na displeji, až uviděl kouli s fleky modré, zelené a bílé. „Připadá mi to přehnaný.“

„Impérium chce mít poslední slovo, kámo. Sabaea vedla jednání o připojení ke Společenství a Illyrijská říše to nenechá jen tak.“

A to ani náhodou. Eli se ošil, cítil, jak pod ním sedadlo zavržalo. Kaledonie, jeho domovský svět, bývala svobodnou planetou, dokud tam Impérium nevpadlo. „Fakt je to jediná možnost?“

„Ve skutečnosti nepotřebují naše svole–“

Rozvrískalo se varování, lodní počítač zrušil zvětšení nastavené Elim a ukázal jednu z přibližujících se nepřátelských stíhaček, nyní zvýrazněnou červeným čtverečkem, jak se ho snaží zaměřit.

„Zaměřování!“ zařval. Zápolil s kniplem ve snaze uniknout zaměření a dostat se do postavení, aby mohl pálit on sám.

Hledáček na displeji mu zablikal zeleně a Eli zmáčkl spoušť, čímž vyslal magneticky poháněné střely z výmetnic na přidi stíhačky. Stopovky žlutozeleně fosforeskovaly na černém pozadí vesmíru, ale jeho vlastní setrvačnost je obloukem vyslala doleva. Naklonil knipl zpátky k pravoboku, prst stále na spoušti.

Nepřátelská stíhačka byla už tak blízko, že byla viditelná pouhým okem. Ve snaze vyhnout se zásahu a udržet Eliho v hledáčku kličkovala hned vlevo a hned vpravo. Dvě z Eliho střel jí lízly motory; do vesmíru vytékalo palivo a jako kapky plulo vzduchoprázdnem. Druhá dávka motory zasáhla a Eli viděl, jak jedna stopovka pronikla palivovou nádrží.

A to stačilo. Loď vybuchla v explozi na tmavém pozadí úžasně tiché.

„Veliteli, tady je Šestka,“ řekl Larabie. „Hlásím zářez pro Sedmičku.“

„Vítej mezi mazákama,“ zavýskla Kwoková. „Takže platíš pivo?“

Eli se zašklebil, obraz výbuchu mu stále plaval před očima. První zabítí. Měl by být pyšný, a ne mít pocit, jako když skočil placáka z deseti kilometrů. *Na tohle ses připravoval, Brody.*

„Zklidněte se,“ řekla kapitánka Randallová. „Dobrá práce, Sedmičko, ale pořád máme co na práci. Zelená letko, jděte na to.“

Když se letka přiblížila k nepřátelským lodím, rozdělila se a v tu chvíli se celá oblast na Eliho monitoru změnila ve změř teček. V mžiku zjistil, že se na sebe řítí s druhou stíhačkou; udělal obrat ve snaze se jí pověsit na zadek. Druhý pilot byl ale dobrý: stáhl plyn, aby ho Eli přestřelil a střely šly do prázdna. Škubnutím za knipl Eli obrátil stíhačku na záda, takže měl druhou loď vzhůru nohama – ale pořád přímo v mířidlech. *Mám tě.*

„Veliteli, Šestka.“ Larabieho odměřený tón narušil Eliho soustředění. Zaklel, když o pěkný kus minul.

„Tady je velitel,“ ohlásila se kapitánka Randallová. „Mluv, Šestko.“

„Něco je špatně: hlavní lodě sabaejské obrany se vůbec nezapojují.“

„Drží je v záloze,“ skočil jim do řeči Rafi Kantor, zástupce velitele. „Nemá cenu je vystavovat palbě, dokud nebudou mít v hledáčku něco většího než stíhačky.“

„Možná,“ řekl Larabie. „Ale něco... no, prostě mi na tom něco nesedí.“

„Paranoia, Šestko?“ popíchla ho Kwoková.

„Dej si pohov, Kwoková,“ řekl O'Hara.

Randallová se vlomila do rozhovoru. „Šestko, dávej pozor na hlavní lodě, ale ty nejsou prioritou. O ty se budeme starat, až vyřešíme stíhačky. My o vlku...“

Nepřátelská letka se přeskupila a mířila na druhý průlet. Eli navedl svou stíhačku na Larabieho levobok a na sdíleném monitoru označil svůj cíl. Červené body jeden po druhém šedly, jak zbytek letky dělal to samé.

„Jdeme na to,“ řekla Randallová. „Na můj povel rozptýlit.“

V očekávání rozkazu Randallové Eli sevřel páku plynu.

„Všem lodím, tady je můstek *Kuráže*.“ Běžně vyrovnaný hlas letové vedoucí zabarvila panika. „Něco se děje u brány. Opakuju, vypadá to, na nějakou aktivitu u brá—“

Eliho oslepil silný bílý záblesk a vysílání z *Kuráže* se rozpustilo do ječivého chaosu. Pištivý zvuk mu provrtal lebku a on rychle stáhl zvuk na sluchátkách. Útržky nesouvislého blábolení zbytku letky pronikly rušením.

„... bože...“

„Brána...“

„... letka... paprsek... kanál...“

„... na šesté hodině...“

Eliho loď najednou sevřela obrovitá ruka a zatřásla jí jako s hračkou, až se ta roztočila jako káča. V uších mu rezonovaly tři nebo čtyři různé poplašné tóny a Eli musel pevně zavřít oči, aby mu hvězdy, které se v závratné rychlosti míhaly za sklem kokpitu, v žaludku neprobudily motýly a to ostatní. *Nenabliž si do helmy, nenabliž si do helmy...* Zuby mu drkotaly tak silně, až měl pocit, že jich možná pár spolkl. Bojuje s tlakem, který ho špendlil do sedačky, natáhl rozklepanou ruku před sebe a stáhl plyn.

Pak bylo po všem. Jeho loď se nechala unášet vlastní setrvačností. Pootevřel jedno oko, pak i druhé.

HUD před ním blikal a mihotal se; praštil se rukou do helmy, ale dočlil jedině toho, že ho hlava rozbolela ještě víc. Se zavrčením restartoval počítač, což vyřadilo i kamery a ovládání trysek. Natáhl krk a pokusil se vyhlédnout z kokpitu, ale letecké kombinézy nejsou zrovna dělané na nějaké extra hýbání. *Něco nám uniklo. Že by bombardér pronikl až ke Kuráži?*

Počítač naskočil. Eli dupl na ovládání směrových trysek a tvrdě šku-bl za knipl, až otočil čumák lodi zpět směrem ke *Kuráži*. Tím si sice odkryl záda pro jakoukoli stíhačku, co se objeví, ale vlajková loď teď pro něj měla vyšší prioritu. *Ať už ji zasáhlo cokoli, muselo to být velké...*

A do prdele.

Kuráž tam pořád byla, ale zadní púlka lodi odplouvala pryč od té přední, jako by ta samá ruka, co zahodila Eliho stíhačku, jednoduše přelomila míli dlouhou loď jako suchou větvičku. Gejzíry vzduchu tryskaly do vesmíru a na zubatých okrajích zlomu jiskřila elektřina.

Ale to nebylo to, co Elimu vyrazilo dech.

Brána byla tatam.

„Sedmičko, tady je Šestka na nouzovým kanále. Slyšíš mě?“ Statický šum hlasitě a jasně prořízl Larabieho hlas.

Eli přeřpnul spojení. „Co se sakra stalo?“

„Odpálili bránu, Eli. *Do prdele*, oni tu bránu odpálili.“ Vždy klidný Larabie ze šoku chraptil. „Museli ji nastavit tak, že vybuchla, když jsme prošli. Já... já... to je *šilený*.“

Eli polkl, v krku se mu udělal knedlík při pohledu na tlumené jiskřené trosky brány, které vířily ve spirále jako miniaturní galaxie.

„Červí díra se právě zhroutila,“ řekl Larabie, stále v šoku. „Gravitační rozdíl – viděl jsem, jak roztrhnul *Kuráž vejpúl*. Nikdy jsem nic takovýho...“ Zajíkl se. „Bože můj, flotila.“

Zbytek flotily čekal v červí díře na to, až mu Venture dá zelenou. Běžný postup.

Larabieho nebylo téměř slyšet, i když Eli nebyl schopný říct, jestli to bylo přenosem, nebo Larabiem. „Uvěznilo je to v červí díře. Všechny.“

Všechny – přátele, spolužáky, tisíce těch, které Eli nikdy nepotkal. Uvěznilo je to. V červí díře.

Eli znovu polkl. „Vždyť se můžou vrátit, ne? Zpátky do sektoru Badr, kde do ní vstoupili?“

„Ne, to nemůžou. Když máš jen jeden konec červí díry, neudržíš ji stabilní. Představ si gumičku. Jeden konec pustíš a smrští se.“

„Co kdyby... co kdybychom bránu obnovili?“

Larabie se krátce a hořce zasmál. „To by trvalo roky. Přinejlepším je

to vyplivlo někde v polovině galaxie. Přinejhorším...“ odmlčel se. „Tak či tak, jsou pryč, Eli.“

Najednou to ve vysílače zaskřehotalo a Elimu v hlavě zarezonoval cizí hlas.

„Illyrijské lodi, mluví admirál Vogel ze Sabaejských obranných planetárních sil. Čelíte ozbrojené početní přesile. Vypněte motory, odstavte zbraňové systémy a my přijmeme vaši kapitulaci.“

Ozbrojená početní přesila. Eli spolkl hysterický smích. *S tím jsme přišli my.*

„Opakuji, mluví admirál Vogel ze Sabaejských obranných planetárních–“

„Vylíž si,“ skočil mu do toho hlas Kwokové.

Eli s hrůzou sledoval, jak pilotka doprovází svá slova činy, šlápne na plyn a za plné palby se žene vstříc nepřátelským stíhačkám. Z vysílačky se linul její řev.

„Vy zasraný vrahou–“

Zpod jednoho z bombardérů vyletěla raketa a čelně zasáhla loď Kwokové. Když se stíhačka rozletěla na kousičky, které krátce zahořely a zhasly, měl Eli srdce až v krku.

„Ne!“ Nevěděl, kdo zařval – mohl to klidně být i on –, ale bylo to to poslední, co slyšel, než vysílání ztichlo a ozýval se jen sykot širokospektrálního rušení.

Zelená letka rozpustila formaci a zaměřila se na nejbližší nepřátelské lodě. Eli otevřel klapky motoru naplno a vystřelil vstříc skupince stíhaček.

Viděl, jak ten samý bombardér vypustil další raketu jeho směrem. Stočil to ale ke zbytkům lodi Kwokové a schoval se za ně – oblak trosek měl mezi sebou a střelou. Raketa změnila směr a neškodně vybuchla v poli trosek.

Namířil si to na nepřátelskou letku a vypustil dvě ze svých raket přímo do srdce formace.

Jedna proletěla mezerou mezi stíhačkami; druhá slavila přímý zásah – krupobití střepin z jedné lodi rozcupovalo další dvě. Eli sestřelil další stíhačku a pročistil si tak cestu, až prorazil tím, co z formace zbylo. Než mu vůbec došlo, co dělá, řítil se k hlavnímu lodím, které v dálce visely jako bouřkové mračno.

Schválně jak se vám bude líbit, když se boj přesune k vám, hajzlové.

Eli mrkl na HUD na stav zbraní; indikátor svítil zeleně, takže rakety byly připravené. Z takovéhle dálky budou mít velké křížníky spoustu

času sestřelit cokoli, co vypálí; jeho jedinou šancí bylo dostat se co nejbliž, než raketu vyšle. Namířil čumák stíhačky na nejbližší hlavní loď.

Větší lodi očividně nečekaly, že se tak brzy zapojí do boje se stíhačkami – a to ani s jednou. To překvapení poskytlo Elimu pár cenných vteřin, které potřeboval ke zmenšení propasti mezi nimi.

Ušní bubínky mu skoro protrhlo zavřískání elektronického varování, když křížník začal pálit jeho směrem ve snaze dostat ho na mušku. Eli plynule stočil stíhačku na pravobok, vyhnul se palbě a pak kličkoval vstříc křížníku. Ještě pár vteřin a bude uvnitř perimetru jeho obranné palby. Palec se mu vznášel nad tlačítkem pro odjištění raket.

Najednou rušení komunikačního kanálu zmizelo.

„Illyrijská stíhačko, tady je sabaejský křížník *Váleční psi*. Hned vypněte motory, nebo zahájíme ostrou palbu.“

Ta první salva nešla vedle jen tak; byl to varovný výstřel. Motýli v Eliho žaludku se vrátili s plnou silou, ale když viděl, jak se loď Kwokové rozpadá, odpálkoval je. Zatnul čelisti.

Jejich chyba. Měli ho sundat, dokud měli tu možnost – už byl moc blízko. Zaměřovač měl stále na můstku křížníku, když mu obrovská loď vyplnila prosklení kokpitu. Představoval si, že dokonce i zahlédl jednoho nebo dva členy posádky za okny lodi, jak na něj s otevřenou pusou ukazují.

Stále držel prst nad odpalováním raket. Mohl by to udělat – mohl by křížník připravit o velení.

Sebral odvahu, zapnul vysílačku a zhluboka se nadechl. Tohle mohla být klidně jeho poslední slova, kdo ví. Ať tedy stojí za to.

„Táhněte do pekel–“

Kapitola první

Záchod se leskl. Zářil. Blyštil se. Muž, známý jako Kyle Rankin, by dokonce řekl, jak se tam tak pohupoval na patách, že žádný jiný záchod ve známém vesmíru nebyl *kdy* čistší než ten, před kterým stál.

No, když mi má učitelka v šesté třídě řekla, abych zabral, nebo budu jednou čistit záchodky, myslím, že to nemyslela tak doslova.

Každopádně vypadal tak dobře jako v den, kdy ho instalovali. Kdyby někdy narazil na slečnu Fitzhughovou, asi by *na to* mohl být pyšný.

Zvedl se ze dřepu, a jak jeho kolena zaprotetovala, nasál vzduch skrz zařaté zuby. Ukázalo se, že osmihodinová úklidová směna je zabitím na klouby. Připadal si, jako by měl kolena dvaasedmdesátiníka – což znamenalo, že někde tam venku je dvaasedmdesátiník s koleny sedmadvacetiletého. Jednou toho chlapa najde a dá s ním řeč.

Dveře od záchodků zaskřípaly – zašklebil se a dal si za úkol namazat panty – a od kachliček se odrazil hlas.

„Rankine? Jsi tu?“

No bezva. Farrell. Dneska už to lepší být nemůže. Možná kdybych byl zticha, tak –

„Ani vypovědět nemůžu, jak jsem šťastnej, že už nikdy nemusím čistit hajzlíky.“ Blondák s úsměvem mlsné kočky na tváři se opřel o umyvadlovou desku. Nažehlenou, bezvadně padnoucí uniformu měl podle předpisů, až na porozepnutý límeček, rozhalený natolik, aby byla lehce vidět hrud'

Kyle vrazil mop do automatické ždímačky a s uspokojením sledoval, jak z něj vymačkala každičkou kapičku. Asi si u toho nemusel představovat Farrellovu hlavu, ale co, byla to svobodná planeta.

„Co chceš, Farrelle? Nebo ses jen přišel pokochat mým utrpením?“

Farrell se zasmál, ale znělo to až příliš nuceně, jako kdyby mu někdo řekl, že se mu jeho smích líbí, a on posledních deset let piloval, aby ten hurónský smích znovu perfektně vyzněl. „Ne, chlapče, nejsem tu na pokec – máme spolu něco na práci.“

Kylovi ztuhla čelist. *Ta pitomá brána.*

„Za chvíli bude procházet skrz bránu první loď. Nepomůžeme si,

když se budeme schovávat na hajzlíku, zatímco se máme připravovat na kasírování. Musíme být v operačním středisku s ostatními.“

Najednou se uklízení zbytku záchodů nezдалo jako tak špatný nápad. „To zvládneš,“ řekl Kyle a zavrtěl hlavou. „Nepotřebuješ mě tam.“

„Ale no tak,“ řekl Farrell a rozhodil rukama, „jsme přece *partneři*. To nejseš ani trošku zvědavěj?“

Jako by zvědavost nikdy nikoho nezabila. „Upřímně? Ne. Co je mi po tom. Dokud jsou tu nějaký záchody k vydrhnutí, nikam nejdu.“

„Už je to pět let, Rankine.“ Farrell s vykulenýma očima zavrtěl hlavou. „Šmarjá. Pět let života zaseklí v tomhle vymrzlým pekle. To všechno jen proto, že nějakým idiotům přišlo jako dobrej nápad naši červí díru odpálit.“

V tu chvíli ucítil Kyle žaludeční šťávy až v krku. „Planeta byla pod invazí,“ podotkl.

Farrell si odfrkl. „Mohli jsme Illyriky zvládnout i bez zničení brány.“

„Jo, kdybys tam nahoře byl ty, tak určitě.“

„Hej, nemůžu za to, že jsem byl ještě na akademii. V pohodě bych kterýhokoli z těch illyriánskejch pilotů strčil do kapsy.“

Jo, spíš by z tebe teď byl rozpínající se oblak vesmírného prachu.

Pokud by celá illyrijská flotila prošla branou, přechýlila by nicotné sa-baejské obranné síly zhruba pět ku jedné.

„Říkám ti, nebude mi ani trochu líto, až ukážu týhle díře záda,“ řekl Farrell, jako by četl Kyleovy myšlenky. „S podělanou tundrou jsem skončil. Když je pěkně, nárazy větru dosahují padesáti kilometrů za hodinu. Máš vůbec představu, co za noční můru je přistávat v těch sračkách s tryskáčem?“

Kyleův žaludek solidárně udělal kotrmelec. „Radši nevěděť.“

Farrell byl ale myšlenkami trochu jinde. „Měli dát tohle místo k ledu už před lety.“

„No tak, vždyť víš, že si velení drží základnu Davidson, aby měli kam uklízet lidi, který se jim nehodí do krámu.“

Farrellův namyšlený výraz ochabnul, ale i tak to jeho nadšení nemohlo udusit. „Možná pro Antonyho, ale ne pro mě. V momentě, kdy se brána otevře, mizím. Budou potřebovat zkušený piloty do lodí – vojenský, dopravní, soukromý kontraktory. O někoho s *mou* kvalifikací se poperou.“

Kyle udělal, co mohl, aby svoje odfrknutí proměnil v zakašlání, ale Farrell byl natolik zabraný do fantazírování, než aby to vůbec zaznamenal.

„Je fakt blbý, že nemůžeš jít se mnou,“ pokračoval Farrell a kamarádsky Kylea objal kolem ramen. „Jsme dobrej tým. Představ si, do čeho všeho bysme se mohli tam venku namočit.“ Pomalu před nimi mávl rukou, jako by chtěl obsáhnout to, co viděl jen on. „Jasně, musel bych mít důvod vzít tě s sebou.“ Najednou se rozzářil. „Mohl bys bejt můj komorník! Lidi je pořád maj, nebo ne?“

„Když s tebou půjdu do operačního, vynecháš mě ze svých grandiózních plánů?“

„Naprosto,“ řekl Farrell a zvedl dva prsty v pochybné přísaze. „První runda je na mě.“

„Paráda.“ Kyle opřel svůj mop o dveře kabinky s téměř stejnou zdrženlivostí jako vojáci, kteří opouštěli svoje milé, když odcházeli do války.

Pět minut poté, když se propletli spleť téměř identicky vypadajících chodeb, Farrell zatlačil na dveře do operačního střediska. Uvítalo ho hlasné provolání jeho jména. Zamával, usmál se, jako by stál před kamerou, a odměnil svoje věrné publikum malou úklonou.

Kylea žádné takové uvítání nečekalo. Jen pár z nich by ho bylo poznalo bez mopu v ruce a i ti by sotva vylovili z paměti jeho jméno, aniž by se podívali na jmenovku na prsou.

„Říkal jsem ti, že je tady party,“ řekl Farrell a plácl Kylea po zádech. „Dokonce i Antonyová je pořád vzhůru.“ Kývl směrem k prosklené buňce, která shlížela na soustředné kruhy operačního střediska.

Vysoká a štíhlá, s nakrátko střiženými šedými vlasy, plukovnice Indira Antonyová přitahovala pozornost, dokonce i v běžné uniformě. S Kylem se potkali očima a ona mu neformálně pokývla.

Kyle jí pokývnutí oplatil a ignoroval přitom zkoumavý Farrellův pohled.

„Nikdy jsi mi neřekl, jak ses se starou vlčicí vůbec skámošil,“ řekl Farrell a šťouchl do něj loktem.

Kyle neurčitě pokrčil rameny. „Ani odpaďák plukovnice se nevysej-pá sám od sebe.“

Přestože už bylo dost pozdě, bylo osazenstvo základny v překvapivě dobré náladě – dokonce i ti, co byli vlastně na noční směně. Kyle měl podezření, že je za to třeba poděkovat lahvím alkoholu, které mezi nimi volně kolovaly. Obvyčejně by už kdokoli z nich mazal do basy, než by si stihnul jen cucnout. Ale vzhledem ke slavnostní náladě Antonyová dělala, že nic z toho nevidí. Kyle měl dojem, že dokonce i zahlédl na jejím stole sklenici.

V ruce se mu objevil drink, pozornost od Farrella. Pilot se zakřenil a s vlastním plastovým kelímkem si s ním přitukl. „Na náš návrat do

galaxie," řekl. „Na prázdnou oblohu a nové obzory. A," doplnil šeptem, „v neposlední řadě na to, abychom se odsud už taky sakra dostali.“

Aspoň někteří z nás. Kyle pozvedl sklenici. „Na zdraví.“

Sabaejci uspořádali přinejmenším slušnou party. Ale aby Kyle zapomněl, že byli tvůrci jejich stávající složité situace, to nestačilo. Při konfrontaci se zdrcující přesilou invazních sil udělali tu jedinou věc, kterou jejich protivník neočekával – jedinou totálně, zvráceně, neuvěřitelně šílenou věc. Sabaejci odpálili vlastní bránu s červí dírou, jejich jediné spojení se zbytkem galaxie.

Většina illyrijské flotily byla pořád ještě na cestě červí dírou, a tak tucty lodí, tisíce lidí v mžiku zmizely. Byli vyříznuti z tkaniva vesmíru, jejich poslední ozvěnou byla prázdná díra v Kyleově žaludku.

Z rohu místnosti se ozval pronikavý smích. Farrell si došel dolít a teď, opřený o konzoli poblíž, chlípně pokukoval po jedné z čerstvých posil, komunikační poručici Polakovové. Ty dva týdny, co tu byla, se Farrell ze všech sil snažil dostat se jí pod uniformu, ale její výraz naznačoval, že větší úspěch by měl, kdyby vyjel nahoru, postavil si sněhuláka a zkusil to na něj.

Do Kylea někdo vrazil a polil mu košili alkoholem. Ohlédl se přes rameno, ale viník už byl pryč. Povzdechl si a rozhlédl se kolem po něčem, čím by si košili osušil, ale nikoho očividně nenapadlo připravit ubrousky. *Typická vojenská efektivita.*

Jeho pohled se zarazil u Antonyové, která se opírala o zábradlí před svou kanceláří. Plukovnice zírala na velký holografický displej, který se vznášel nad hlavami lidí a zobrazoval sluneční soustavu. S velkým zeleným kruhem, Sabaeou, uprostřed. Nedaleko se vznášela menší modrá tečka: rekonstruovaná brána. Několik blikajících zelených teček načrtávalo sabaejskou flotilu volně seřazenou v obranné formaci. Když naposledy něco branou prošlo, byla to invazní flotila. Sabaejské obranné síly neponechávaly nic náhodě. *Snad tentokrát zaujmou jinou strategii.*

Oči plukovnice se potkaly s Kyleovými. Lehce se usmála a naklonila hlavu jeho směrem. Kyle se rozhlédl, ale nikdo ze slavicích nevypadal, že by se chtěl pustit do konverzace s nižším údržbářským technikem, takže vyrazil nahoru po schodech.

Když dorazil nahoru, Antonyová, pořád opřená o zábradlí, po něm hodila pohledem a pak pokývla k holografickému displeji. „Tak na koho máte vsazeno, pane Rankine?“

Do prdele. Kyle nasadil ten nejneurčitější výraz, jaký svedl. „Madam?“

Plukovnice ho fixovala vědoucím pohledem. „Vaše malá sázkovka, co provozujete s panem Farrellem? Na to, kdo projde branou jako první?“

Kyle potlačil úšklebek. Celou dobu tak nějak doufal, že se pohybuje pod její rozlišovací schopností. „Kurz mluví pro obchodní loď Bayerenské korporace,“ připustil. „I když překvapivé množství lidí se zdá být zatraceně jistých tím, že to bude illyrikánská flotila duchů a že se pokusí se pomstít.“ Pokusil se zasmát, ale postrádalo to přesvědčivost.

Antonyová si odfrkla. „Jistě, kdyby dokázali přijít na to, jak přežít pět let v červí díře, pak by si asi příště zasloužili i vyhrát.“

Ale v červí díře nikdo nepřežije, pomyslel si Kyle. *Přes všechny ty nácviky „přežít v červí díře“, které se dělaly.* Bylo to, jako když se pod člověkem prolomí led a hned zase zamrzne. Kyle se oklepal, chlupy vzadu na krku v pozoru.

„Kdyby tak byl existoval jiný způsob...“ zamumlala Antonyová s pohledem na Kylea.

Teď bylo na Kyleovi, aby si odfrkl. „No, dokud nějaký vědátor nepřijde na to, jak cestovat mezi hvězdnými soustavami bez červích děr, tak je to podle mě dost efektivní taktika.“ Už jen přijít na to, jak udržet dokořán přirozeně se objevující červí díry, na které lidstvo narazilo, bylo pěkně těžké. Na víc zatím nedosáhli.

Antonyová potřásla hlavou. „To to neospravedlňuje.“

Ne, to ne. Ale stalo se. Je načase jít dál.

Chvilí tam oba tiše stáli a pozorovali hýření pod sebou.

„Takže,“ řekl Kyle a drbal se na zátylku. „Asi budete chtít, abych vrátil posádce peníze.“

„Ne nezbytně. Tedy pokud je to všechno jen pro zábavu.“ Pozvedla obočí. „Je to jen pro zábavu. Nebo ne, pane Rankine?“

„Ano, madam.“

„Dobrá,“ řekla Antonyová. „Hrozně by se mi nechtělo zkonfiskovat podíl poručíka Farrella.“

Kyle se zazubil, něco z napětí z něj konečně opadlo, a zvedl svou skoro prázdnou sklenku. „Vy máte nějakého favorita, madam?“

„Záleží, jaké kurzy nabízíte.“

„No,“ řekl Kyle, čelo nakrčené přemýšlením. „Illyrikánci, ti opravdoví, ne duchové, jsou na tabuli v kurzu devět ku dvěma, trošku před nimi je Společenství, čtyři ku jedné. Favoritem je rozhodně Bayern v kurzu dvě ku jedné. A nikdo doopravdy nečeká, že by se tu objevil Hanif.“

„Slušná analýza. Udělal jste na mě dojem. Zvažujete novou kariéru jako bookmaker?“

„Lepší než uklízet záchody.“

Antonyová obkroužila palcem hranu skleničky. „Když už jsme u toho,“ řekla a pohlédla na Kylea. „Tohle spoustu věcí změní.“ Pokývla směrem k displeji.

„Proč?“ zeptal se Kyle. „Konečně si snad pořídíme ten automatický mop, co mám na něj zálusk?“

„Přesně tohle nemyslím. Prostě to, v jaké situaci tu vlastně jste...“

„Plukovníku!“ ozvalo se ze zdola jako na zavalanou. Komunikační důstojnice Polakovová se dívala nahoru, jednu ruku na náhlavní soupravě.

„Ano, poručíku?“

„Zpráva z kontrolního centra brány, madam. Něco prochází dovnitř.“

Celá místnost zmlkla a oči všech se přesunuly na displej nad nimi, zírali na modrou tečku brány. Kyle zadržel dech, plukovníci vedle sebe slyšel udělat totéž. Nebylo těžké si představit, jak v tuhle chvíli se stejnými pocity naděje a strachu zadržuje dech při pohledu na ten samý obraz celá Sabaea.

Vedle modré tečky blikla najednou žlutá.

Ozvalo se několik zajásání, ale dav se rychle utišil, velká otázka pořád nebyla zodpovězena.

„Přichází zpráva od lodi, širokospektrální,“ hlásila Polakovová.

„Pusťte to nahlas, poručíku.“

Přefiltrovaný hlas zahřměl místností, první půlka věty chyběla. „... Sabaejské monarchii. Víte vás zpět do galaktické komunity a doufáme v nastolení éry prosperity a spolupráce mezi našimi kulturami.“

„Pohni s tím,“ zamumlal Kyle.

„Opakuji: tady je fregata *Neúmorná*, přinášíme pozdravy Společenství nezávislých světů Sabaejské monarchii.“

Sálem zašumělo překvapení. Na Sabaeji bylo dost lidí, kteří si mysleli, že jim Společenství mělo přijít při invazi na pomoc, i když většina jich je ale nijak nevinila z toho, že se nevystavilo nebezpečí. *Tak jako tak je jako hrdiny asi nikdo nepřivítá.*

„Čtyři k jedné, je to tak?“ řekla Antonyová. „To není špatný, když vezmu v úvahu, že je před pěti lety Illyrijské impérium drželo v šachu.“

„Jo, ale Illyrikánci mají o jednu flotilu míň než dřív,“ vypadlo z něj ostřeji, než zamýšlel.

Antonyová se zatvářila. „Není zrovna moudré mluvit špatně o mrtvých, pane Rankine. Nikdy nevíte, kdy se vám to vrátí.“

Kyle polkl. „Ano, madam.“

„Pohov,“ řekla Antonyová a pokynula sklenicí směrem k oslavě. „Užijte si oslavu. Jezte, pijte, veselte se.“

Protože zítra... co přesně? Vstal a otočil se ke schodům.

„Kyle?“

Ohlédl se přes rameno a uviděl, jak výraz Antonyové malinko roztál. Plukovnice pokynula dolů k operačnímu středisku. „Já vím, že si připadáte, jako byste tam dolů nepatřil, ale dneska jsme všichni Sabaejci.“

S přikývnutím se Kyle omluvil a vrátil se na oslavu, která se mezitím pěkně rozběhla. Někdo – měl dojem, že zase Farrell – mu vrazil do ruky hrnek něčeho, co smrdělo jako 120% motorový olej, a než zase zmizel v davu, přitukl si s ním.

Kyle zíral na hrnek. Jsou věci, které i přes sebelepší snahu ani alkohol neodplaví.

Zprostřed davu se najednou vynořila blondatá hlava. Když mu došlo, že je to poručice Polakovová, která se snaží upoutat pozornost plukovnice Antonyové, Kyle pozvedl obočí. Po chvíli to vzdala, sundala si z uší sluchátka a vyrazila nahoru, schody brala po dvou.

Kyle sledoval, jak Polakovová poklepala plukovnici na rameno, něco jí řekla a Antonyová se zamračila. Plukovnice začala pohledem prohledávat dav.

Najednou se zastavil na něm. Aniž by pohled odvrátila, stiskla rty a škubnutím hlavy ho povolala k sobě na plošinu, ze které právě před chvílí sestoupil.

Ajaj.

Odložil netknutý hrnek pití na vršek konzole poblíž a neochotně vystoupal schody na plukovničino stanoviště, minul přitom Polakovovou na cestě dolů. Podívala se na něj, jako by ho viděla poprvé v životě.

Když vylezl nahoru, plukovnice ukázala na svoji kancelář. Když plukovnice zavřela dveře, rámus naráz utichl.

„Madam?“

„Pane Rankine. Je mi líto, že vás musím tak brzo vyrušit z oslav, ale došlo k velmi zajímavému vývoji.“ Sklonila se k vlastnímu soukromému displeji, který aktuálně zrcadlil displej v operačním středisku. Na něm loď Společenství, teď označená zeleně jako přátelská, zkracovala vzdálenost mezi modrou tečkou brány a větší zelenou tečkou Sabaeje. „Máte ve Společenství přátele?“

Kyle se zamračil. „Éé. Ne, madam. Nemůžu ani říct, že bych kdy vstoupil na území Společenství.“

„Podivné,“ hloubala s pohledem upřeným na tečku Antonyová. „Velice podivné.“

„Plukovníku?“

„Poté, co koruna přijala úvodní pozdravy, *Neúmorná* odvysílala druhou zprávu na bezpečném kanále ministerstvu obrany.“

„Zdá se, že Společenstvo někoho hledá. Někoho, o němž věří, že je na Sabaeji.“ Antonyová založila ruce na prsou. „Koruna byla víc než ráda, že mohla potvrdit jeho existenci, a *Neúmorná* právě teď posílá dolů vyslance, aby si s ním promluvil.“

„Ehm...“ To bylo to nejlepší, s čím dokázal takhle narychlo přijít.

Antonyová se otočila a upřela na něj zvědavý pohled. „Osoba, kterou hledají, je illyrijský pilot jménem Elijah Brody.“

Kylovi spadlo srdce až do jeho hezkých pohodlných bot.

Plukovnice naklonila hlavu na stranu. „Proč mám důvod věřit tomu, že se jedná o vás, pane Rankine?“

Kapitola druhá

Celý tenhle výlet je jen ztráta času.

To byl na každý pád názor Simona Kovaliče. Elijaha Brodyho si proklepl před několika týdny, když na něj jeho jméno vypadlo poprvé, ale všechny informace o něm vedly k jednomu nevyhnutelnému závěru, a to že Brody je už skoro pět let mrtvý.

Pak, před dvěma dny, skočil tím, co byla kdysi nefunkční brána, sabaejský kurýr a na horních stupních žebříčku výzvědného aparátu Společenství se rozpoutalo peklo. Generál trval na tom, aby tu stopu sledovali, nehledě na to, jak mlhavá by mohla být.

Protože kdyby snad Elijah Brody *žil*, nemohli si dovolit, aby na to přišel někdo jiný dřív.

Zatímco se raketoplán drncavě přibližoval, díval se Kovalič z malého okénka vedle svého sedadla. Ne že by toho tady v tundře bylo moc k vidění. I kdyby byl den, vířící sněh by zastřel většinu toho dole. Teď v noci to byla jen jedna velká temnota. Opřel se, zavřel oči a snažil se sjíždět vlny turbulencí, aniž by usnul. Nic lehkého, když se jeho poslední zdřímnutí datovalo do doby před víc než čtyřicetiletými hodinami.

Navzdory veškeré snaze vznést námitky, že jeho talent bude lépe využít jinde – kdekoli jinde než tady, kde to v tom lepším případě vypadalo na vykopání mrtvoly a v tom horším jen na klepy a dohady –, generál rozhodl, že se vydají na Sabaeu, a sám Kovalič pak poletí na povrch planety. Protože pokud chcete mít něco udělané pořádně, tak to udělejte sami, nebo, jako v tomto případě, to svěřte podřízenému, jemuž důvěřujete nejméně.

Mrkl na tablet v klíně, kam si stáhl složku, co vytvořil. Před pěti lety byl Brody jako čerstvý absolvent přidělen k illyrijské páté flotile, která byla obratem vypravena k invazi na Sabaeu. Pak zmizel, spolu se zbytkem flotily a možností Sabaeu kontaktovat nebo navštívit. Zůstala jen neaktivní brána, vznášející se vesmírem jako oko mrtvého boha. Kovalič ji jednou nebo dvakrát viděl a nebál se přiznat, že ho to k smrti děsilo.

Brodyho jméno se objevilo na seznamu pohřešovaných, považovaných za padlé, který Illyrijci odvíšovali na své státem sponzorované

komunikační síti, a to bylo vše, co se o Elijahu Brodym napsalo. A v této záležitosti i o nezávislé Sabaeji.

Až doteď.

Žuchnutí ohlásilo kontakt raketoplánu se zemí. Měla to být přistávací plošina, ale z toho, co Kovalič ve světle těsně před rozedněním viděl, to nebylo rozlišitelné od závěje. Za průzorem se honily vločky, čas od času se na chvílku přilepily na průhledný hliník a pak roztály do kapíček vody.

Když jim Společenství odvysílalo žádost o Brodyho, Sabaejci se odmíteli, až se nakonec ozvali s instrukcí k přistání na základně poblíž severního pólu planety, aniž by poskytli další informace. Nabyl dojmu, že nikdo na Elijaha Brodyho už pěkně dlouho nepomyslel.

Zatřásl hlavou ve snaze plně se soustředit na tuhle misi. Za svůj život už vstoupil na spoustu světů, ale tohle se sotva podobalo jeho běžné operaci. Byl vůbec prvním člověkem, který měl po pěti letech vstoupit na Sabaeu. Na planetu, ze které se správně už nikdo neměl ozvat. Na svět duchů.

Kovalič si povzdechl a promnul kořen nosu. Nedostatek spánku a kocovina po cestě červí dírou na něj musí pěkně doléhat, když je takhle sentimentální. Čím dřív tuhle magořinu ukončí, tím dřív bude zpátky na lodi a trochu se prospí.

Rozeplnul si pásy a donutil se zvednout. Kromě pilota tu nikdo jiný nebyl, takže mise byla mimo protokol, tak jako většina generálových misí, takže čím méně lidí tu znalo její důvod, tím lépe. Uzávěr se se zasyčením otevřel a Kovalič vykročil ven do sněhu. Křupal mu pod podrážkami bot. A zatímco ho vítr štípal do tváří, jeho stopy až příliš rychle mizely pod trvalým nápoem vloček.

Dva vojáci na něj čekali u nenápadné kovové budovy, která vypadala jen o fous líp než obyčejný přístřešek pro přežití, ale aspoň si dali tu práci a vybavili ji pořádnými bezpečnostními dveřmi. Oba členové jeho eskorty na sobě měli pérové bundy a tváře jim zakrývaly chlupaté kapuce. Kovalič se závistivě zadíval na jejich výbavu a pokusil se neklepat zimou.

Oba vojáci naštěstí s jeho nedostatečným oblečením soucítili, a tak rychle otevřeli dveře a zavedli ho do krátké chodby, která i když nebyla vytopená, byla alespoň rampouchů prostá.

Odtud to bylo výtahem dolů, a to dost hluboko, kde byla základna samotná. Když už byli ve výtahu, oba vojáci stáhli kapuce a vybalili se ze šál. Jeden byl překvapivě mladý s červenými pupínky rozetými po

masném čele, druhá byla o něco starší žena v postoji, jako by spolkla pravítko, oči upřené přímo před sebe.

„Takže vy jste uvítací výbor, co?“ řekl Kovalič, zatímco si třel ruce o sebe. Pak je zvedl k ústům a začal na ně dýchat.

„Ano, pane,“ řekla žena a na chvílku na něm spočinula očima, než se pohledem vrátila k jistě mnohem zajímavějším dveřím výtahu. Kluk neřekl ani slovo, ale vzhledem k vyděšenému výrazu, který mu přeběhl po obličej, začalo Kovaličovi vrtat hlavou, jestli armáda byla jeho první kariérní volba.

„No je to rozhodně pěkný místečko,“ řekl a usmál se na ně. „I když bych ocenil, kdybyste zařídili lepší počasí.“

Ani jeden neodpověděl. Kluk vypadal, že každou chvíli omdlí.

Takže tohle byla ta vychvalovaná armáda, která vymazala celou illyrijskou bojovou flotilu. Jistě, bylo to vítězství, které byste ve všech příručkách našli pod termínem *Pyrrhovo*, takže tohle asi *opravdu bylo* to nejlepší, co mohli sabaejské obranné síly nabídnout. Kovalič se s povzdechem odmlčel. Jeho nadšení a naděje na to, že by tu našel cokoli užitečného, klesaly s tím, jak klesala kabina výtahu.

Výtah se zastavil a dveře se za hlasitého zazvonění otevřely. Jeho eskorta ho vedla další šedě vykachlíkovanou chodbou, o které, kdyby nebyl vnímal pohyb výtahu, by řekl, že je to ta samá, co nahoře, i když tady bylo jen trochu chladno, ne k omrznutí. Oba vojáci si jako úlitbu teple porozepnuli bundy.

Následovala krátká cesta bludištěm chodeb, které jak byly vytapetované klikaticími se trubkami, rourami a svazky kabelů, vypadaly spíš jako technické než jako prostory vojenské základny. Dorazili ke dveřím s nápisem OPERAČNÍ, kde Kovaliče opatrně protlačili místností plnou kontrolních panelů a monitorů. Hrstka důstojníků seděla nad něčím, co jasně vypadalo jako pozůstatky po oslavě, ale když Kovaliče prováděli místností, ožili a okukovali ho jako nějaké exotické zvíře. Byl rád, že není v uniformě, zjevný důstojník Společenství by jen vyvolal nepříjemné otázky.

Na vrchu krátkého schodiště ho postavili před dveře s mléčným sklem, jeho doprovod zaujal pozice po jejich stranách.

Prohlídka tu zjevně končila. Kovalič se rozhlédl, zaklepal na sklo, a když se mu dostalo přes sklo ztlumené odpovědi, vešel dovnitř.

Proti sobě tam seděli u stolu dva lidé, skoro tak rozdílní jako ti dva vojáci, kteří ho sem eskortovali. Za stolem štihlá starší žena s ostře řezanými rysy a krátkými ocelově šedými vlasy. Pecky na precizně vyžehleném

límečku značící hodnost plukovnice Kovaliče překvapily, v ženině drže-
ní bylo něco, co by jednoznačně označil jako generálské sebevědomí.

Na židli proti ní se hrbil muž, který jako by se snažil splynout s čalou-
něním. Měl dlouhé a rozčuchané hnědé vlasy a pěstoval si vypelichanou
bradku, která by slušela spíš poustevníkovi. Malinko si poposedl, zvěda-
vě po něm mrkl a v tom momentě se v Kovaličovi zastavil dech.

Mohly za to oči. I když podlité krví, neztratily nic z modré na fotce,
na kterou Kovalič poslední dva dny zíral. V duchu odmazal tomu člo-
věku pět let, zastříhl mu vlasy na předpisovou délku a oholil bradku.

Zatracenej Elijah Brody.

Tenhle výlet možná nakonec nebyl úplnou ztrátou času.

Žena vstala a podala mu ruku. „Plukovnice Indira Antonyová.“

„Potěšení na mé straně, plukovnice.“ Kovalič jí nepřítomně potřásl
rukou, nespouštěl oči z Brodyho. Poté, co strávil většinu cesty studiem
jeho složky, vidět ho naživo bylo jako potkat se s celebritou, i když ta-
kové, co měla své nejlepší dny za sebou.

Antonyová pokynula k prázdné židli na druhé straně stolu vedle Bro-
dyho. „Posaďte se, prosím, pane...“

„Fieldingu,“ řekl Kovalič, oprášil svůj nejdiplomatičtější výraz a při-
nutil se pohlédnout Antonyové do očí.

Tohle byl jeho nový alias – nerecykloval je, z bezpečnostních důvodů –,
ale vypadlo z něj bez jediného zadrhnutí. Jestli se za posledních deset let
stal v něčem dobrým, tak ve lhaní o svém jméně. Nic, na co by musel být
pyšný, ale to by se dalo říct i o celé řadě schopností, které si osvojil za
dekádu výzvědné práce. Posadil se a odkašlal si. „Děkuji vám, že jste
umožnila tuto neplánovanou návštěvu, plukovnice. Víím, že toho je teď
na vás hodně!“

Antonyová se zlehka pousmála. „Čekali jsme na návrat k lidské rase
pět let. Ráda bych si myslela, že jsme se na to za tu dobu trochu přípra-
vili.“

„A my jsme rozhodně velmi rádi, že vás máme zpátky. Rána, kterou
jste zasadili illyrijské armádě, byla,“ Kovalič se na chvílku odmlčel, na-
klonil hlavu k rameni a hledal to správné slovo, „... značná.“

Brody si při těch slovech zase poposedl, oči bez výrazu upřené do
prostoru, hlavně se na Kovaliče nepodívat. Antonyová naopak držela
výraz kamenný, jako by pózovala pro fotografii.

Takže to byla zjevně citlivá záležitost.

Kovalič si znovu odkašlal a pustil se do pečlivě připravené řeči, kte-
rou pod generálovým dozorem driloval po většinu z dvanácti hodin na

cestě. „Zatímco spolu mluvíme, diplomatictí představitelé Společenství vedou s vaší vládou rozhovory na nejvyšší úrovni o vašem připojení k naší koalici. Sabaea by mohla být vítaným přírůstkem a my bychom vám mohli poskytnout významnou pomoc při přebudování vaší planety.“

„Věřím,“ řekla Antonyová s pozvednutým obočím. „Ale to všechno značně přesahuje moje platové zařazení.“

Kovalič si jen tak tak nevydechl úlevou a pohodlně se opřel. Antonyová rozhodně nebyla typ, který by se nechal oblnout pěknými slovíčky. Kovalič ale stejně preferoval tu obyčejnou verzi. „To nás obou, plukovnice. Pokud mám mluvit za sebe, klidně ať se ti diplomatictí plkalové nahoře prokousávají vším tím právním balastem. Já jsem tu pro poručíka Brodyho.“

Koutkem oka zahlédl, jak Brody ztuhnul. Ani Kovalič, ani Antonyová se na něj nepodívali, pořád se poměřovali pohledem.

„Chápu,“ řekl Antonyová. Dlouhými a štíhlými prsty, jaké mívají pianisté, poklepávala na desku stolu. „Možná byste mi mohl poněkud osvětlit, proč se Společenství o pana Brodyho tak zajímá?“

Kovalič nasál vzduch přes zuby. „To nemůžu. Sakra, nemůžu ani říct, že bych vám to rád řekl.“ Omluvně se usmál. „Víte, jak to chodí, plukovnice.“

Antonyová nakřčila čelo. Rozkazy jsou rozkazy a bez zdravé dávky respektu k rozkazům to na plukovníka nedotáhnete – na druhou stranu taky neskončíte v takovémhle mrazáku, pokud jste nenaštval pár velkých zvířat.

„Mezi námi,“ řekl Kovalič a naklonil se dopředu, „můžu vám říct, že zatímco jste byli mimo hru, stalo se toho hodně. Před pěti lety jste Illyrijcům uštedřili pořádnou ránu. Dvacet procent jejich námořnictva není nic, nad čím by se dalo mávnout rukou.“ Zavrtěl hlavou. „Ale to je sotva zahnilo do kouta. Snažíme se, aby na hřišti panoval klid, pro nás všechny: Společenství a nezávislé světy se do toho snažily nemíchat. A právě teď, i když se to může zdát k neuvěření, je třeba pomoc poručíka Brodyho.“

„Nejsem poručík.“ Kovaličovi chvílku trvalo, než mu došlo, že to byl Brody, kdo promluvil. I když to nebyl zrovna nejsebevědomější hlas, jaký kdy Kovalič slyšel, rozhodně to nebylo zakuňkání, které by byl podle řeči Brodyho těla očekával. S přimhouřenýma očima si pořádně prohlédl muže, kterého sem přijel najít.

Brody se na židli malinko narovnal, na někoho, kdo se musel vmáčk-nout do kokpitu stíhače, měl dost dlouhé nohy. Tvář měl bez výrazu, ale oči, i přes svou zarudlost, si stále držely jiskru.

„Pardon?“ řekl Kovalič a naklonil hlavu.

„Už nejsem poručík Brody,“ řekl a poprvé se podíval Kovaličovi do očí. „Své hodnosti v illyrijském námořnictvu jsem se jako součást dohody se sabaejskou vládou vzdal.“

Kovalič mrkl a pak opatrně přikývl. „Chápu, takže pan Brody.“

Brody pokrčil rameny. „Tak to stávalo na mých daňových přízná-
ních.“

„Dobrá,“ řekla Antonyová, opřela se v židli a založila ruce, „vzhle-
dem k tomu, že pravděpodobně budeme spojenci, nevidím nic špatného
na tom, abyste si s panem Brodym popovídal.“ Pokynula směrem k mla-
díkovi.

Kovalič se zamračil. „Myslím, že jste mě špatně pochopila, plukovni-
ce. Nejedná se o informativní schůzku s panem Brodym. Já ho mám vzít
s sebou.“

Šok, který mělo tohle prohlášení za následek, otřásl oběma, i když
Kovaličovi by dělalo sakra problém říct, koho víc. Brody vyvalil oči, spíš
vylekaně než vztekle, zatímco Antonyová se v židli znova napřímila,
zjevně se připravovala na boj.

„Pane Fieldingu,“ řekla Antonyová, hlas navenek samý med a diplo-
macie, ale nebylo pochyb, že vespod je tvrzená ocel. „Jsem si vědoma
toho, že máte své rozkazy, ale situace pana Brodyho tady na Sabaeji je
velice komplikovaná. Musíte pochopit, že vás prostě nemůžu jen tak ne-
chat ho sbalit a odvézt na základě vašich, jak připouštíte, velmi vágních
důvodů.“

„Při vší úctě, plukovnice, nemáte na výběr.“

Stačilo by teď do výrazu Antonyové jen cvrknout a roztříštil by se.
„Na hrozby rozhodně nereaguji dobře, pane Fieldingu.“

Tichem zarezonovalo jemné pinknutí komunikátoru, doprovobené
blikajícím světýlkem na stole Antonyové. Plukovnice ho ignorovala
a nespouštěla pohled z Kovaliče.

„To bude vaše šéfová,“ řekl Kovalič a pokývl ke stolu. „A vím to, pro-
tože mluvila s *mým* šéfem a můj šéf umí být velmi, velmi přesvědčivý.“
Generál vždycky dostal, co chtěl, tak nebo onak. Kovalič odstrčil židli
a vstal. „Až skončíte... budu venku.“ Snažil se nevnímat bodnutí lítosti.
Antonyová se zdála být fajn, ale to nebylo důležité – prostě mu stála
v cestě.

Nemohlo trvat víc než pár minut, než plukovnice ukončila svůj ho-
vor, ale vzhledem k tomu, že společnost Kovaličovi dělali jen ti dva ml-
čenliví strážci přede dveřmi pracovny, zdálo se mu to minimálně jako

hodina. Využil tu dobu k tomu, aby si přešel materiály, které mu právě generál nahrál, včetně pár informací, co se s Brodym dělo po invazi.

S cvaknutím kliky komunikátor zmizel v Kovaličově kapse. Ten se odlepil ode zdi, o kterou se opíral. Když dveřmi prošla Antonyová s Brodym, strážci se napřímili.

„Hodně štěstí, pane B...“ hlas plukovnice se zadrhнул, „pane Rankine.“ V koutcích očí se jí objevily vrásky a na malou chvíli její výraz změkkl. „Držte se.“

„Vy také, madam,“ řekl Brody a koutky úst mu zkrivil úsměv. „Dejte pozor, aby se Farrell držel regulí a předpisů.“

„Nejsem si jistá, že pro takový úděl disponuji dostatečnou dávkou trpělivosti,“ povzdychla si Antonyová. „Dejte mi chvíli s panem Fieldingem, prosím.“

Brody si je oba poměřil – náznak podezření z pohledu vymazat nedokázal –, ale nakonec přikývl. Našel si místo před kanceláří, kde počká, ale náhle se otočil, srazil podpatky a překvapivě ostře Antonyové zasalutoval, třebaže po illyrijsku s ohnutým loktem a dlaní směřující ven.

Antonyové přeletěl po tváři úsměv a vrátila mu zasalutování v mnohem okleštěnější sabaejské verzi.

Když uvedla Kovaliče do své pracovny a zavřela dveře, úsměv byl ten tam. Jeden na jednoho s vyšším důstojníkem, to nikdy nebyla Kovaličova představa příjemně stráveného pátečního večera. Antonyová zcela upřela svou pozornost na jeho osobu a on cítil, jak se podvědomě stává do pozoru. Posadila se.

„Vy jste voják, pane Fieldingu,“ řekla Antonyová s přimhouřenýma očima. „Myslím, že spolu můžeme mluvit na rovinu.“

Kovalič bojoval s nutkáním polknout. „Ano, madam.“

„Pokud se Elimu Brodymu cokoli stane – pokud se škrábne při holení, ukopne si palec, zatraceně, pokud dostane míň než dva cukry do kafe –, budu vás považovat za osobně odpovědného. Potom budeme mít vy a já problém. Je to jasné?“

„Ano, madam,“ zopakoval Kovalič. Vypadlo to z něj automaticky, jiná správná odpověď neexistovala.

Antonyová se maličko uvolnila. „Dobrá,“ řekla a pokývla, jako by chtěla tenhle bod zdůraznit. „Vás osobně neznám, pane Fieldingu, ale znám takové jako vy. Speciální oddíly, řekla bych? Předtím, než jste nastoupil svou stávající kariéru.“ Mávla rukou. „Ať už spadáte pod jakoukoli větev rozvědky Společenství.“

Mohl se přetvařovat, mohl poskytnout zdvořilou, ale zamítavou odpověď, o níž by oba věděli, že je to lež, ale k čemu by to všechno bylo? Kovalič udržel svou tvář bez výrazu, ale její hodnocení přijal příkývnutím.

Antonyová našpulila rty. „Příliš mnoho lidí vašeho druhu je zaujato celkovým obrazem víc než... drobnými detaily.“ Zalétla pohledem ke dveřím. „Ten mladík toho zažil už dost. Až setsakra dost na jeho věk.“ Znervózňující pohled se stočil zpátky ke Kovaličovi. „Dohlédněte na to, aby z toho všeho vyváznu ve stejném stavu, v jakém do toho leze.“

Nějaký dlouho neaktivní instinkt pobídl Kovaliče postavit se do pozoru, ač se zarazil chvilinku před samotným zasalutováním a místo toho jí nabídl odměřené, profesionální příkývnutí. „Jistě, madam.“ Oslovení madam se mohlo předtím jevit jako formalita, ale teď mu dodal vážnost, která mu příslušela. Starost o podřízené je u každého velícího důstojníka na prvním místě; za to se Kovalič mohl postavit. „Nejsme tu, abychom ničili životy, jestli to pomůže.“

Antonyová naklonila hlavu ke straně a vrhla na Kovaliče lítostivý pohled. „Tomu bychom vždycky rádi věřili, pane Fieldingu.“ Odmávla ho a obrátila svou pozornost k displeji na stole.

Kovalič se vypustil ven. Jakmile za ním zaklaply dveře, zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. Za posledních dvacet let ho velící důstojníci chválili, tepali i odmávli, ale nikdy se všechno z toho nevmáčklo do jedné dvouminutové konverzace.

Vedle něj se ozvalo odfrknutí. „Jó, stará vlčice tenhle efekt na lidi mívá.“ Brody se se založenýma rukama opíral o zeď. „Potřebujete chvilku?“

Kovalič po něm podrážděně střelil pohledem, ale neodpověděl, jen trhnul hlavou, aby ho Brody následoval. Po strážcích, kteří ho sem dovedli, nebylo ani stopy, zjevně měli na práci něco lepšího než ho odsud odvést.

„Ježíš,“ ozval se Brody. „Hoří snad?“

Kovalič se zastavil a otočil. „Ale ne, pane Brody, klidně si dejte na čas. Miluju nechat se vyhodit ve zmrzlé tundře před rozbřeskem, aniž bych předtím oka zamhouřil, je to takový můj koníček. Dal byste si šálek kávy? Mám vám usmažit pár vajíček?“

Brody zvedl ruce. „Už mlčím.“

Kovalič vytáhl tvrdý pohled výcvikového seržanta a v duchu se usmál, když muž před ním polkl. Beze slov se otočil na patě a pokračoval v chůzi. Brody ho váhavě následoval. Některý výcvik byl prostě zažraný příliš hluboko, než abyste se ho mohli zbavit.

Sešli schody do operačního centra, přičemž ignorovali pohledy několika málo vojáků, kteří byli ještě ve službě, Kovalič věřil, že Antonyová jim vysvětlí, že nic neviděli a neslyšeli. Čím déle budou podrobnosti osudu Elijaha Brodyho zpochybňovány, tím lépe.

Jakmile se ocitli v chodbě, Brody vyrazil doleva, ale Kovalič ho chytil za paži. „Kam si myslíte, že jdete?“

Brody se zamračil a ukázal palcem přes rameno. „Do mého pokoje, pro věci.“

„Vážně?“ řekl Kovalič a založil si ruce. „Jmenujte mi jednu jedinou věc ve vašem vlastnictví, kterou nemohu do dvaceti čtyř hodin nahradit.“

„Ale můj...“ zamyslel se, zjevně si rychle udělal inventuru a nebylo to nic moc. „Hřeben?“

Kovalič se zadíval na vrabčí hnízdo na Brodyho hlavě. „Máte k němu silnou citovou vazbu, že?“ Kovalič přesunul svůj úchop, sevřel Brodyho loket a pevně, i když docela jemně, ho nasměroval na druhou stranu.

„Okej,“ zamručel Brody a vykroutil se. „Netřeba fyzického nátlaku.“

Kovalič obrátil oči v sloup a pokračoval dál chodbou. Najít cestu ven nebylo nic těžkého, prostě šel ve svých stopách směrem k výtahu, kterým sem sjel. Zde zmáčkl tlačítko, aby ho přivolal. Stroj se rozjel, drhnutí kovu o kov znělo v chladu ještě děsivěji. Kovalič si třel ruce a studoval muže před sebou.

Jeho výška byla ve slozce, ale i tak byl vyšší, než Kovalič čekal – mladík nad ním čněl o několik palců, ale jeho vytáhlá postava dělala rozdíl ještě větším. Nos měl zarudlý, i když si Kovalič nebyl jistý, jestli je to chladem, nebo alkoholem, který cítil z jeho dechu. Nebo obojím.

„Dobrá práce,“ okomentoval.

„Cože?“

„Většina lidí, co přijde s invazním vojskem, dostane maximálně tak ubytování ve vězeňské cele, ale vy...“ Kovalič se rozhlédl kolem a souhlasně přikývl. „Vy jste šťastlivec.“

„Jó, *sakra* klikař. Kydám latríny uprostřed arktický pustiny. To víte, většině lidí se jejich sen jen tak nesplní.“

„Vězení je horší. Věřte mi.“ V mysli mu vytanula stísněná místnost s holou pryčnou a zdmi z betonových tvárníc. Pořád vlhko a zima, i když ne taková zima jako tady. Stiskl čelisti a musel se soustředit, aby je povolil.

Na Brodyho rtech se začala formovat námitka, ale když se očima potkal s Kovaličovým pohledem, odumřela.

„No, ano,“ řekl nakonec. „Byl jsem v jednom, jen chvíli, po bitvě.“

„Tak jak se vám podařilo vyklouznout?“

Mladík se vyhýbal jeho pohledu. „Antonyová byla dozorkyně. Postavila se za mě, přesvědčila vládu, aby mě dočasně propustili jako technika údržby. Argumentovala tím, že když je teď planeta v izolaci, bude užitečnější mít někde navíc jeden pár rukou spíš než jednu hubu ke krmení. Jak se ukázalo, ve výsledku to bylo dva za cenu jednoho.“ Poslední věta nesla agresivní podtón, pěsti se mu sevřely.

Takže poslali toho kluka někam, kde se nemohl dostat do průšvihů, a protože se Antonyová za něj postavila, hodili jí ho na krk. Říkejte si o armádě, co chcete, ale rozhodně to nebyli žádné měkkosrdcaté paničky.

„Díval jsem se do vaší složky,“ řekl Kovalič. Nebylo třeba Brodymu vykládat, že se celou tu věc naučil prakticky nazpaměť. „Zrovna moc lidí z Kaledonie se k illyrijské armádě nepřidalo, když vezmeme v úvahu, jak je Illyrie za války drtila okovanou botou.“ Dvě hlavní kolonie Země, Kaledonie a Centauri, kapitulovaly před Impériem chvilku po svém domovském světě.

„Jen proto, že jsem pro ně lítal, to ještě neznamená, že jsem se upsals jejich politice.“

„Takže když to nebylo z pocitu patriotismu a povinnosti, tak proč? Bez urážky, nepřipadáte mi zrovna jako vojenský typ.“

Brodyho tváře se najednou svou červení vyrovnaly jeho nosu a hlas nabral defenzivní tón. „Voják teda nejsem.“ Stiskl čelisti. „Podívejte, chtěl jsem lítat, a dostalo mě to z tý prašný koule. Nestál jsem o to být ve válce.“

„Mně spíš dělají starosti ti, co o to stojí.“ Na mysli mu vytanul jistý osmnáctiletý voják s velikášskými představami. Stejně jako Brody se ten kluk poučil o realitě tvrdou cestou. Ale pořád tu byl, a to se počítalo.

Přerušilo je cinknutí oznamující příjezd kabiny výtahu; dveře se otevřely a Kovalič vstoupil dovnitř, Brody za ním.

„A co vy?“ zeptal se Brody, když se dveře zavřely. „Řekl bych, že když pozemšťan nastoupí k vojsku Společenství, nikoho to nepřekvapí.“

Kovalič se na něj překvapeně podíval, ale rychle překvapení skryl. „Co vás vede k přesvědčení, že jsem ze Země?“ řekl klidně a snažil se potlačit škleb. Že ho přečetla Antonyová, tomu rozuměl, ale že to svedl *tenhle* kluk? Možná začínal ztrácet svoje kouzlo.

„Kaledonia je jeden skok červí dírou od Země, takže jsem potkal slušnou porci lidí ze starého světa. Většina se přízvuku nikdy nezbavila, i když podle mě úmyslně.“ Brody pokrčil rameny a obrátil oči v sloup. „Pozemšťani vám rádi dají najevo, odkud jsou.“

Kovalič se poškrábal na bradě. Uprímně řečeno, nikdy si nemyslel, že má přízvuk. To všichni kolem ho měli. „Mohu vám dát drobnou radu, Brody?“

„Jistě.“

„Míň mluvejte.“

Nebyl si úplně jistý, ale ruka, kterou Brody zvedl, aby si odkašlal, možná jen měla zakrýt úsměv. Ten kluk mohl vypadat neupraveně, ale pořád si *o sobě* myslel, že je chytrý.

Výtah je vyplivnul v omrzlé chodbě, která je dovedla k těžce obrněným bezpečnostním dveřím. Kovalič stiskl ovládací tlačítko na zdi vedle a servomotory dveří začaly s hlasitým zaskřípěním křídla dveří otvírat. Škvírou dovnitř zavanul poryv ledového větru a švihl po nich ocasem rychle tajících sněhových vloček.

„No, rozhodně nejsem pro tuhle příležitost vhodně oblečen.“ Brody zatahal za relativně tenké rukávy své pracovní uniformy.

„Nebojte, nebudeme venku dlouho, náš odvoz čeká.“

Kovalič si vyhrnul límec bundy a proklouzl škvírou v otvírajících se dveřích. Zaslechl, jak se Brody zhluboka nadechl a nedostatečně oblečený mladík vyrazil za ním.

Obklopily je vítr a sníh, zjevně moc nechybělo a z těch pár vloček, co Kovalič viděl při přistání, se stane sněhová bouře. Částičky ledu ho štípaly do tváří a při doteku s kůží roztávaly. Začalo mu téct z nosu.

Otočil se za zvukem za sebou a uviděl Brodyho předkloněného v záchvatu kašle. Kovalič by řekl, že po tom, co tu strávil pět let, by mohl být těmhle mrazivým podmínkám už trochu navyklý, ale evidentně nestrávil moc času mimo „útulné“ prostředí základny.

Kovalič bouchal mladíka do zad, dokud Brody nezvedl ruku, že stačí.

„Vzpružující, že?“ zakřičel Kovalič.

Brody na něj jen zíral.

Kovalič ho s úšklebkem vlekl dál do tundry. Bouří pronikl hukot a silná světla prořízla temnotu, lámala se na vířících vločkách. Sníh se jim valil vstříc v ještě silnějších poryvech.

„Tamhle je náš odvoz!“ přeřval Kovalič zvuk motorů a ukázal na raketoplán.

Lodní motory nabíraly na výkonu a tavily sníh pod sebou, lodní trysky zpod lodi vyfoukávaly sníh, čímž kolem ní vytvářely vlastní malý ochranný kruh.

Na boku lodi se otevřel poklop a ven vyjelo provizorní schodiště, jež je lákalo do temnoty uvnitř.

Brodyho oči v panice těkaly mezi Kovaličem a raketoplánem. Něco přes ten hluk zakřičel. Kovalič si to ve výsledku přeložil jako: „Vy chcete, abych vlezl *do tohohle?*“

Zkoumavě se na Brodyho zadíval. „Očividně. Jak jinak jste si myslel, že se odsud dostaneme?“

Brodyho tvář zbledla, až se vyrovnala okolnímu sněhu, a jeho výraz Kovaličovi připomněl výraz mladého uhrovitého vojáka, který ho eskortoval na základnu: čirý, neúprosný, nefalšovaný strach.

Brody si otřel ruce o kalhoty. „Já, já, já *nemůžu.*“

Kovalič zamrkal. „Proč ne, sakra?“

Zarudlé oči se od něj odvrátily. „Já se bojím lítání!“

Kovalič na něj zíral oněmělý úžasem. Četl Brodyho osobní spis odpředu dozadu, a jestli se na něčem všichni instruktoři a velící důstojníci shodovali – kromě jeho chytráckého, s porušením subordinace hraničícího přístupu –, tak že jako pilot byl eso, nejlepší, jakého mnozí z nich kdy viděli. Ten muž se pro lítání narodil.

Kovalič zavrtěl hlavou, přistoupil k němu a položil mu ruku na rameno.

„Brody.“

„Ano?“ Vzhlédl ten k němu s nadějí.

„*Vlez do té podělaný lodi.*“